

ordentlig stor Brug for Cavalleriet som saadant. Dets Heste skulle fornemmelig være indrettede paa at kunne døie al Slags Klima og stærke Strabadser, men det er netop det samme, som Landmanden forlanger af sin Hest, at den nemlig skal være udholdende og stærk. Ved nu at blande denne Race med en lettere, kan man let forseile Hensigten, idet Cavalleriets Opgave hertilslands ikke er at tilbagelægge store Stræninger i den kortest mulige Tid, idetmindste er det ikke dets væsentligste Opgave. Jeg kan derfor ikke indsee, at der for Cavalleriets Styld skulle være nogen Grund til at fortsætte de Experimenter, som man fornemmelig i de senere Aar har lagt Vægt paa at gennemføre paa Stamstutteriet. Alle Indberetningerne fra Stamstutteriet have overhovedet givet mig Indtrykket af, at det væsentlig kun opretholdes som et videnskabeligt Institut eller en Lærestanstalt, hvor man eksperimenterer for at komme til Erfaring om, hvorvidt Spat, Bovlamhed o. s. v. ere arvelige eller ikke. Men har nu dette bekræftet sig, eller dog stinnet igjennem i en Række af Aar, maa man være Frygt for, at Stutteriet ikke er til Glavn for Landets Hesteavl. Vi maae ikke glemme, at naar en Hest bliver ubstationeret, som det hedder, som kongelig Hingst, den være nu slet eller god — det Første har besværrer efter den Erfaring, man i flere Tilfælde har faaet, sikkert været Tilfældet — saa vækker dette Prædicat af „kongelig“ en Tanke hos Befolkningen om, at den maa være god, og naar man nu tillige veed, at der skal en lang Erfaring til for at prøve Experimentet, idet Afkommet udvikler sig ganske langsomt, i intet Tilfælde paa mindre end 5—6 Aar, saa kan det for den enkelte private Mand blive et temmelig kostbart Experiment; thi loffet dertil af Staten har han, istedetfor at see sin Hesterace, med hvilken han tidligere var tilfreds, hyderligere forbedret, tværtimod seet den ødelagt ved disse Arvdsninger med Statshestene. Alt dette vel overveiet har givet mig overordentlig stor Bekymring for, at vort Stamstutteri virker til overordentlig stor Skade for Hesteavlens her i Landet, og naar jeg nu hører, at den høitærede Minister endnu finder stor Betænkelighed ved at hæve en saadan Institution, og naar man veed, at denne Betænkelighed

deles af mange indflydelsesrige Mænd, saa er der for mig — og jeg haaber, at Flere deler min Mening i den Henseende — ikke Andet at gjøre end at sige: Lader os nu følge det ærede Mindretal i Udvalget og foretage den radicale Censur, som han foreslaaer. Det kunde maaskee hjælpe, og jeg tillader mig derfor at opfordre det ærede Mindretal til, snarest muligt at indbringe et Lovforslag om at hæve denne Institution. Vi have jo Erfaringen for os fra det salig afdøde Landstutteri. Vi udtalte os mod denne Anstalt i flere Aar, uden at det hjalp, men det blev ved det samme, indtil vi paa Finantsloven nægtede Betsløbet til en Deel af Havren til Hestene. Stutteriet bestod vel udover denne Tid, idet Regjeringen paa anden Maade gjorde Udvei til at skaffe Havren, men vi fik dog tilsidst en Lov, der ophævede det. Jeg siger derfor, uagtet jeg egentlig ikke hyder denne Fremgangsmaade: Lader os følge det ærede Mindretal i dets Forslag, thi det vil bringe os et betydeligt Skridt nærmere hen til at faae et for Landets Hesteavl saa fordærveligt Institut ophævet.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler, som nu satte sig, har fuldkommen misforstaaet mit Foredrag fra igaar, idet jeg aldeles ikke har sagt, at jeg holdt stærkt paa Stamstutteriet eller fandt stor Betænkelighed ved at hæve det. Hvad jeg udtalte, var, at der var stor Betænkelighed ved at hæve et Institut, som var indrettet til Hesteavlens Fremme, der er af saa stor Vigtighed, her i Landet, uden at undergive dette Spørgsmaal en alvorlig Overveielse og Undersøgelse, og derfor fandt jeg den eneste rette Fremgangsmaade at være den, som Finantsudvalget har foreslaaet, nemlig at der skulle foregaae en saadan Undersøgelse, og at Sagen derefter skulle tages under Overveielse her i Thinget. Det, som jeg har udtalt mig imod, er altsaa, at man her under Finantslovens Behandling, hvor Sagen ikke tilstrækkelig kan undersøges, og da tilstrækkelig Overveielse ikke kan foreligge, vil tage en Beslutning, som ogsaa i andre Henseender vil være overordentlig uheldig. Forsaavidt den ærede Taler specielt mente, at jeg med Hensyn til Cavalleriet ansaae Stamstutteriets Op-